

[A. C. Normann.]

Derudover skal jeg ikke gøre flere bemærkninger til diskussionen om u-landene, selv om det ville være naturligt for mig at sige en hel del mere om det radikale venstres synspunkter vedrørende dette vigtige område. Men nu er det jo sådan, at emnet specielt er sat på dagsordenen allerede i næste uge, og jeg skal derfor afstå fra yderligere bemærkninger i dag om dette storpolitiske emne.

Kai Moltke: Ja, hvis jeg skulle karakterisere udenrigsministerens redegørelse, måtte jeg vel sige, at det var en skildring af en verden i udvikling, og at den gav udtryk for en politik, der gradvis er kommet under udviklingens lov. Og det er jo straks et fremskridt. Af denne indledning følger også, at det jo ikke kan være andet, end at vi fra vort partis side på en række områder deler udenrigsministerens opfattelse. Det gælder sådanne positive bestræbelser som at skaffe et fredeligere Europa gennem de forskellige former for udvikling mellem øst og vest, det gælder i vid målestok også udviklingen i Afrika, og jeg kunne nævne en hel række andre felter, hvor vi ikke i særlig grad kommer i modstrid med hinanden. Men det ville være lidt tåbeligt, når man har en halv times taletid, at bruge hele tiden til at sige komplimenter til udenrigsministeren, og jeg tror, jeg skaber større klarhed, hvis jeg koncentrerer mig om de ting, jeg kunne ønske uddybet, eller hvor jeg er af en anden opfattelse.

Vi er enige om, at et af nøgleproblemerne på rustningsområdet i øjeblikket er forhindringen af spredningen af atomvåben til flere af klodens magter, fordi krigsrisikoen herved vil forøges. Men nu ser jeg, udenrigsministeren i sin redegørelse taler om, at når det gælder NATO, skal man sørge for, at det sker på en sådan måde, at der ikke sker en spredning af kontrolmyndigheden med hensyn til kernevåben. Og se, denne kontrolmyndighed kunne jeg have lyst til at knytte nogle illustrationer til.

Den resolution, som blev vedtaget i FN, udmærkede sig jo ved, at der for det første var enighed om den, og det var godt, og at der for det andet ikke var enighed om, hvordan resolutionen skulle fortolkes. Heri ligger jo den store svaghed, og det punkt,

hvor meningene ikke var særlig sammenfaldende, var jo først og fremmest, hvad en spredning af atomvåben var, og derfor kan jeg ikke lade være med at begynde her. Nu læser jeg jo også gerne amerikanske blade og amerikanske synspunkter, og jeg synes ikke altid man, herhjemme får noget af det vigtigste med af, hvad der berettes i amerikansk presse. Jeg skal derfor bede om tilladelse til et citat fra New York Times den 21. november, som aktualiserer atomspretningsproblemerne på en måde, som det kunne være nyttigt at tage stilling til også i den danske regering og det danske folketing.

I beretningen, som senere blev bekræftet af statsdepartementet, siges der følgende. I mere end seks år er amerikanske atomsprængladninger hemmeligt blevet påmonteret fly og raketter tilhørende Vesttyskland og andre allierede NATO-lande ifølge kilder, der står atomvåbenprogrammet nær. Skønt præsidenten er blevet informeret om det almindelige program, erfares det, at han og de øvrige spidser, der fastlægger USAs politik, i vid udstrækning har været uopmærksomme over for arrangementer, der er truffet af forsvarsministeriet. Fra kvalificerede kilder erfares det, at ved siden af, at der opretholdes særlige lagre af atomsprængladninger til brug for de allierede i krigstilfælde, så har USA også i nogle tilfælde virkelig påmonteret atomsprængladninger på nogle af sine allieredes raketter og fly. Og så konkretiserer man: f. eks. er der sket påmontering på vesttyske F 104 jagerfly beregnet for en hurtig reaktionsalarm, hvilket betyder, at de er i stand til at starte til operationer i luftforsvaret i løbet af nogle få minutter. Det er også blevet meddelt, at amerikanske atomvåben er blevet monteret på nogle tysk bemandede Pershingvåben eller mellemdistanceraketter med en rækkevidde af 400 miles.

Hvad er nu det for en side af spredning af atomvåben, vi her konfronteres med? Det er den tekniske spredning af atomvåben, og også den tekniske spredning af kontrollen med atomvåben. For hvis man i udenrigsministeriet med omhu vil gennemlæse hele denne artikel, vil man se, at det åbenlyst indrømmes, at der ganske vist står to amerikanske vagtposter ved de fly og de raketter, som skal startes, og at de